

Te Deum laudamus – Bože chválíme Tebe

Kdysi jsem se ptal jistého kněze, kdy se někdo stává opravdovým křesťanem, dostal jsem odpověď: „Když každý den může spontánně zpívat: ‚Magnificat – Velebí má duše Hospodina, za veliké věci, které mi prokázal.‘ Jako Maria.“ Přiznávám, že k tomu mám někdy dost daleko. Nicméně v poslední době jsem prožil mnoho radostných okamžiků, o kterých bych se chtěl podělit.

• Otec Jaroslav se dožil devadesáti let. Z toho je šedesátpět let knězem. Z těch pětadesáti let devět prožil ve vězení pro Krista a mnoho let bez možnosti působit v duchovní správě. Podobně Otec Jan Žilinský – oslavil osmdesátpět let života, příští rok, dá-li Pán, šedesát let kněžství. Léta strávená v internaci v Želivě, léta strávená jako pokrývač na pražských střeších.

Když přemýšlím o životě těchto a dalších kněží, nemohu než děkovat za ně i za sebe. Za to, že jsem osmnáct let knězem, za to, že mohu denně sloužit mši svatou, zpovídat, navštěvovat nemocné, učit děti atd. Kdyby kolem mě nežili ti, kterým to léta nebylo dopřáno, vážil bych si těchto milostí ještě o něco méně. K tomu chci připojit předsevzetí: dobře využít každý den, který ještě mohu prožít.

• Pokud si chcete prohlédnout patnáctiminutový profesionální záznam z oslavy devadesáti let života a pětadesáti let kněžské služby o. Jaroslava, můžete si koupit DVD, které obsahuje části oslavy v kostele, kousek rozhovoru

a další zajímavé momenty. DVD je k dispozici na faře a stojí sto korun.

• Pánu Bohu chci také děkovat, že žiji ve farnosti, kde se stále ještě děti připravují k prvnímu svatému přijímání, kde se mladí připravují k biřmování. Někdy si připadám jako ten, kdo sklízí plody, zatím co jiní pracovali. Kromě toho zasévání, zalévání, případně hnojení je třeba vykonat mnoho nenápadné práce, která je součástí všeho. I tady mám ochotné spolupracovníky. Díky Bohu za ně. Člověka ani nenapadne, kolik administrativní práce je třeba kolem biřmování: kontrola přihlášek, vypsání biřmovacích lístků, zapsání do knihy biřmovanců, zápis do křestní matriky, rozeslání biřmovacích lístků do těch farností, kde byli mnozí biřmovanci pokřtěni, vypsání upomínkových listů, atd. To vše po několikanásobné kontrole.

Nade všechno chci Bohu poděkovat za zářící oči dětí, které přistoupily k prvnímu svatému přijímání a za odhodlaná mladá srdce našich biřmovanců, kteří budou hájit víru v současnosti plné nástrah a těžkostí.

• Chvalozpěv Te Deum jsme zazpívali i v Izraeli na konci naší pouti. Pokud chce někdo z vás z této pouti vidět pár fotografií, můžete se podívat na internetovou adresu <http://opavel.rajce.idnes.cz>. Zde jsou k vidění tři alba fotografií, které si můžete prohlédnout, případně mi napsat nějaký vzkaz.

o. Pavel

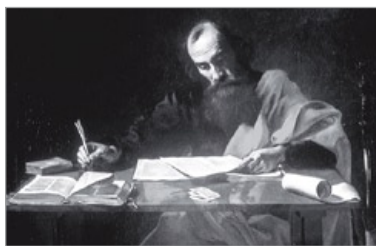
Rok svatého Pavla

Obnovme v sobě misijní nadšení prvních křesťanů

Dne 28. června začíná Rok svatého Pavla, zcela jedinečné postavy počátků křesťanství. Byl to on, kdo vznesl univerzální nárok pro poselství, jež vzešlo ze zaostalé provincie římské říše, poselství o Bohu, který se stal člověkem, byl zabit a vstal z mrtvých. Tento tělesně slabý a trpící muž vnesl křesťanské poselství do pohanského světa a přinesl je všem národům. Jeho misie změnila dějiny.

Pavlovský rok zahájí papež v bazilice svatého Pavla „za hradbami“; bude otevřena Porta Paolina, „Pavlova brána“ a zapálen Pavlův plamen, který bude hořet po celý rok.

Svatý Pavel patří celému křesťanstvu, a jeho rok se tedy týká všech křesťanských církví a konfesí. Proto papež pozval na úvodní slavnosti i Alexije II., patriarchu Moskvy a vši Rusi. Baptisterium baziliky bude upraveno na ekumenickou kapli, která má sloužit všem křesťanským vyznáním.

Především však má tento rok znovu připomenout misijní nadšení mladé křesťanské církve, Pavlovy misijní cesty a jeho listy, jež rozšířily událost z Jeruzaléma do celého tehdejšího světa. Pavel nepatřil ke dvanácti apoštolům, nebyl svědkem ukřižování, neviděl zmrtvýchvstalého Krista. Přesto mu Bůh svěřil zvláštní poslání. Byl to on, kdo dodal duchovní a intelektuální sílu šířící se Církvi.

Pavlovský rok je tedy výzvou, abychom se jako křesťané soustředili na podstatné jádro novozákonního poselství a šířili je s novou energií dál. „Neboť Bůh, který

řekl: ‚Ať ze tmy zazáří světlo!‘, zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři“ (2 Kor 4, 6).

převzato z RCMonitor

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Slavnost sv. Petra a Pavla

„Syn nemůže sám ze sebe konat nic.“ (Jan 5, 19)

„Beze mne nemůžete dělat nic.“ (Jan 15, 5)

Toto „nic“, které sdílají kněží s Ježíšem, vyjadřuje sílu i slabost apoštolské služby.

kardinál Josef Ratzinger

V červnu – dvacátého devátého – slavíme slavnost svatých Petra a Pavla. K tomuto dni jsou u nás svěceni noví kněží. Kristus se setkává s Petrem, který ho třikrát zapřel. Ptá se ho: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než tito ostatní?“ (Jan 21, 15)

A Petr, s nadšením jemu vlastním, okamžitě odpovídá z nehlubšího svého srdce: „Miluji tě.“

Nepostřehl dobře otázku. Kristus se ho neptá, zda ho miluje, ale zda ho miluje víc než ostatní. Kdyby přemýšlel, byl by si vzpomněl, že Kristus dříve – před časem – řekl:

„Komu je víc odpuštěno, více miluje“ (Mk 7, 47)

Ale on si žádnou otázku nepoložil, a proto se ho Kristus táže ještě jednou. A Petr odpovídá se stejným nadšením. Až když mu Pán kladl stejnou otázku potřetí, tu si teprve uvě-

domil, že to není obyčejná otázka, docela jednoduchá otázka, ale že je v ní něco, co musí rozřešit, že všechno zjevné je proti němu. Kdo by uvěřil, že on, který třikrát zapřel, miluje Krista více, než ti co ho nezapřeli? A tehdy dává Pánu odpověď a ta odpověď je dokonalá: „Pane, ty víš všechno, ty přece víš, že tě miluji.“ Pane, ty víš, že skutečnost celé mé vnitřní bytosti je skutečnější, než to, co se jeví zvenčí.

Jedině víra nám může dát tuto pevnost, tuto stálost. A Pán to ví a u Tiberiadského jezera potvrzuje Petrovi primát, který mu předal u Césareje Filipovy: „Ty jsi Petr, skála, a na té skále zbuduji svou církev. Tobě dávám klíče od nebeského království...“ (Mt 16, 19). „Pas mé beránky, pas ovce mé.“ (Jan 21, 15–17).

Vyprošujme nejen novokněžím, ale všem ve službě evangelia – „radostné zvěsti“ – ať mají stále radost z Božích darů v srdci a rozdávají ji svým životem. Kéž se nenechají odradit nepochopením nebo „neúspěchy“ nebo utrpením, které také patří k lidskému životu.

Kardinál Meisner vzpomíná, jak před léty dostal jako dárek malé kapesní zrcátko, které mělo na zadní straně slova svaté Terezičky: „V nebi neexistují žádné lhostejné pohledy.“ A k tomu byl přiložen návod: „Třikrát denně se podívej z obou stran.“ Nepochybně je to dobrá rada, která by mohla pomoci i nám ostatním.

otec Jaroslav Kašpar

Slovo života

červen 2008

„Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“ (Jan 3, 24)

Má-li člověk někoho rád, chce být stále s milovanou osobou. Přání Boha, který je láska, je stejné. Stvořil nás, abychom se s ním mohli setkat, a my nezažijeme plnou radost, dokud nedosáhneme niterného spojení s ním. On je jediný, kdo může uspokojit naše srdce. Sestoupil z nebe, aby byl s námi a chce nás uvést do svého společenství.

Jan ve svém dopise hovoří o „zůstávání“ jednoho v druhém – nás v Bohu a Boha v nás. Připomíná nám nejzávažnější požadavek, který Ježíš pronesl při poslední večeři. „Zůstaňte ve mně, a já (zůstanu) ve vás,“ řekl Mistr, když podobenstvím o kmeni a ratolestech vysvětloval, jak silné a podstatné je pouto, které nás s ním spojuje.

Ale jak sjednocení s Bohem dosáhnout? Jan neváhá a říká, že stačí zachovávat jeho přikázání.

„Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“

Je mnoho přikázání, která je třeba zachovávat, aby člověk dospěl k této jednotě? Od chvíle, kdy Ježíš promítl do jednoho jediného přikázání, jich není třeba mnoho. Jan těsně předtím, než vyslovil toto Slovo života, zvolené pro tento měsíc, připomněl: „A toto je to jeho přikázání, abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil.“

Věřit v Ježíše a milovat se navzájem tak, jako on miloval nás – to je jediné přikázání. Jestliže k naplnění lidské existence dochází tehdy, když Bůh přebývá mezi námi, existuje jen jediný způsob, jak se stát naplněni sami sebou: milovat! Jan je o tom tak přesvědčený, že to opakuje v průběhu celého listu: „Kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm“, a „když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás...“

Tradice v souvislosti s tím vypráví, že když se ho už jako starého ptali na Pánovo učení, opakoval stále slova nového přikázání. Na otázku, proč nemluví o něčem jiném, odpovídal: „Protože je to Pánovo přikázání. Jestliže se uskutečňuje, stačí to“.

Tak je tomu s každým slovem života – nevyhnutelně vede k lásce. Nemůže tomu být jinak, protože Bůh je láska a každé jeho Slovo obsahuje lásku, vyjadřuje ji, a jestliže se podle něho žije, proměňuje v lásku.

„Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“

Slovo tohoto měsíce nás vybízí, abychom věřili v Ježíše, abychom celým svým bytím přilnuli k němu a k jeho učení. Věřit, že On je láska Boží, jak nás tomu učí Jan v tomto listě, a že dal z lásky za nás život. Věřit, i když se zdá, že je daleko, i když ho necítíme, i tehdy, zakoušíme-li těžkosti nebo přijde bolest...

V síle této víry dokážeme žít podle jeho příkladu, být poslušni jeho přikázání a milovat se jako on miloval nás.

Milovat i tehdy, když se druhý už nezdá být hoden naší lásky, nebo máme-li dojem, že naše láska je nepřiměřená, neužitečná a není opětována. Tak oživíme mezi sebou vzta-

hy, které budou stále upřímnější, stále hlubší, a naše jednota přitáhne Boha, aby přebýval mezi námi.

„Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“

„Já a můj manžel jsme byli v prvních letech manželství do sebe zamilovaní, a proto byl náš vztah snadný. V poslední době je však manžel velmi unavený a vyčerpaný. V Japonsku leží práce na bedrech muže jako těžký balvan.

Jednou večer, když se vrátil z práce, sedl si za stůl k večeři. Sedla jsem si vedle něho, ale on se na mě rozkřikl, aby ch odešla: „Nemáš právo jíst, protože nepracuješ!“ Strávil jsem s pláčem celou noc a přemítala o tom, že odejdu z domu a rozejdu se s ním. I následujícího dne mne sužovaly tisíce myšlenek, například, že jsem udělala chybu, když jsem si ho vzala, nebo že už s ním nezvládnou žít.

Odpoledne jsem o tom mluvila s přítelkyněmi, se kterými sdílím svůj křesťanský život. S láskou mě vyslechly a díky jejich společenství jsem znovu našla nezbytnou sílu a odvalu jít kupředu. Ještě se mi podařilo připravit pro manžela večeři. Jak se postupně přibližovala chvíle jeho návratu, rostla ve mně obava, jak bude dnes reagovat. Ale jako by mi nějaký hlas uvnitř říkal: „Přijmi tuto bolest, nevzdávej se. Pokračuj a miluj.“ V tu chvíli se objevil ve dveřích a v rukou držel krabici s dortem pro mě. „Promiň mi, prosím, ten včerejšek,“ řekl.

Chiara Lubichová

Charita informuje

Sbírka pro Azylový dům pro matky s dětmi v tísni 2008

Částku 36 372,50 Kč vynesla dobročinná sbírka na rekonstrukci Azylového domu pro matky s dětmi v tísni provozovaného Charitou Valašské Meziříčí. Tentokrát bude výtěžek použit na opravu a zateplení fasády.

Letos proběhla tato veřejná sbírka již po páté v řadě. Opět formou prodeje perníčků ve dnech 24. dubna na území našeho města. Mohli jste potkat pět dvojic dobrovolníků z řad studentů ISS–COP Valašské Meziříčí, kteří vybrali 3 448 Kč. Dne 27. dubna akce pokračovala před katolickým kostelem ve Valašském Meziříčí. Zde kasičky obsahovaly nejvyšší částku ze všech míst – 10 653,50 Kč. Týž den vybírali dobrovolníci u katolických kostelů v Kelči (4 882 Kč), Zašové (3 261 Kč), Veselé (1 618 Kč) a Zubří (3 885 Kč).

O týden později sbírka proběhla také u katolického kostela v Rožnově pod Radhoštěm – 7 685 Kč a nakonec dne 11. května v Brankách na Moravě, kde se vybralo 940 Kč. Letos jsme v pokladničkách nenalezli žádné mince jiné měny, pouze dva dvacetníky.

Perníčky upekli studenti ISS–COP Valašské Meziříčí, paní Hlavicová z Valašského Meziříčí sponzorovala materiál na jejich výrobu, tudíž celých 20 Kč (cena perníčku) může být použito na rekonstrukci fasády Azylového domu pro matky s dětmi v tísni ve Valašském Meziříčí.

Jménem Charity Valašské Meziříčí děkuji za pomoc všem, kteří se podíleli na realizaci sbírky a jimž není pomoc bližním cizí. Paní Ing. Marii Hlavicové za sponzorský dar, který pokryl finanční náklady se sbírkou spojené.

Největší poděkování patří ISS–COP Valašské Meziříčí za spolupráci, která má již pětiletou tradici. Hlavně paní ředitelce Ing. Mileně Michalíkové za vstřícnost a ochotu pro spolupráci, velmi si toho vážíme. Děkujeme také pedagogům a pracovníkům, jmenovitě Mgr. Dagmar Zetkové a tiskové mluvčí Mgr. Petře Víchové.

Veliký dík patří samozřejmě všem dárcům, kteří si perníček zakoupili, a přispěli tak na pomoc maminkám v obtížné životní situaci. Děkujeme za vaši solidaritu.

Děkujeme všem ze společenství křesťanů, kteří přispěli finančním darem, pomocí a modlitbou.

Ať vám Bůh žehná.

Další etapa rekonstrukce Azylového domu je již v plném proudu

Azylový dům pro matky s dětmi, který provozuje Charita Valašské Meziříčí, zažívá v těchto dnech další náročnější etapu své dlouholeté celkové rekonstrukce. Objekt je obložen lešením a stavební dělníci zahájili práce v celkové hodnotě převyšující jeden milion korun. Celý dům bude postupně zateplen a nakonec se rozzáří v nových krásných barvách, protože je v plánu současně se zateplením provedení nové fasády. Práce probíhají za plného provozu Azylového domu a provádí jej pečlivě stavební firma VOPS majitele pana Vlčka z Lačnova. Celkový objem stavebních prací si vyžádá sumu 1 236 000 Kč. Částka je to obrovská a sami bez finanční a materiální pomoci druhých bychom ji nebyli schopni dát dohromady. Z uvedené částky nám daroval nadační fond J&T půl milionu korun, z Tříkrálové sbírky jsme použili 200 000 korun, za pomoci vedení valašskomeziříčského děkanátu P. Mgr. Karla Janečky jsme uspořili několik stovek tisíc korun, jelikož jsme dostali k delšímu několikaměsíčnímu pronájmu a užívání lešení patřící valašskomeziříčského děkanátu zdarma. S odvozem lešení z Choryně a jeho složením u Azylového domu nám pomohla valašskomeziříčská firma EFIOS, která si nenárokovala žádnou finanční částku za své nákladní auto. Na zateplení fasády nám firma Gavenda z Jarčové poskytla slevu na polystyren ve výši 35 000 korun. Na stavební úpravy jsme také použili výtěžek sbírky Perníčky pro Azylový dům, která se konala ve Valašském Meziříčí a okolních farnostech v závěru dubna a vynesla 36 372,50 Kč. V loňském roce již byla na Azylovém domě mimo jiné vyměněna stará okna za nová plastová. Scházelo ještě nová okna osadit parapety vnitřními a venkovními. Charita Valašské Meziříčí kontaktovala několik firem za účelem dodávky venkovních a vnitřních parapetů. Byli jsme velmi mile překvapeni, když nám valašskomeziříčská firma PV Plast sdělila, že nám poskytne vnitřní umělohmotné parapety na všechna okna Azylového domu zdarma, což nám uspořilo dalších cca 30 000 korun. Tento dar firmy PV Plast je nesmírně cenný, neboť celkem se jedná o 64 vnitřních parapetů k 73 oknům na budově Azylového domu pro matky s dětmi v tísni

ni. Na finanční pokrytí celé rekonstrukce Azylového domu však Charitě Valašské Meziříčí ještě i přes veškerou pomoc a ochotu výše uvedených osob a firem schází peníze, a tak se snažíme ještě oslovit další sponzory či významné firmy regionu o příspěvní na dobrou a užitečnou věc. Touto cestou bychom chtěli srdečně poděkovat všem, kteří nám pomohli ať už finančním či hmotným darem, a lidem, kterým pomoc druhým není cizí a kteří mají svá srdce na správném místě. Zároveň bychom chtěli poprosit všechny, kteří mají možnost – jednotlivce i firmy – o finanční dar, neboť současná rekonstrukce je finančně opravdu náročná. Děkujeme, s přáním dobra a pokoje.

Charita Valašské Meziříčí dostala dar a také dvakrát stěhovala

Futura Petr Krba – to je firma, která Charitě darovala překrásnou novou rohovou sedačku (jinak v ceně 7 000 Kč) v polovině března. Panu Krbovi upřímně vyjadřujeme velký dík, sedačka zpříjemnila prostory ředitelství a posezení na ní najdou všechny návštěvy, které k nám zavítají.

Charita Valašské Meziříčí využila nabídku několika subjektů a rozhodla se k přijetí věcného daru – nábytku, který upotřebí ve svých prostorách a střediscích. Charitě byl darován nábytek od holandské firmy, která spolupracuje s Městským úřadem Valašské Meziříčí. Jedná se o vybavení dvou kanceláří. K jeho převozu do Charity nám v květnu výrazně pomohla firma Valaši, která byla ochotna darovaný nábytek převést a to zdarma a navíc v pátek v podvečer, kdy si již ostatní užívali víkendového volna. Výše uvedená firma také ochotně pomohla s nakládkou darovaného nábytku a ochotně se do nakládky zapojili také místní skauti v čele s panem Vítem Žilinským. Za své služby si firma nepožadovala žádnou platbu. Na firmu Valaši jsme se obrátili s prosbou o pomoc tehdy, když nám v květnu další užitečný nábytek darovala a. s. Deza. Řešili jsme ale menší problém, kdo nám pomůže darovaný nábytek do velkého nákladního auta naložit a to jsme tušili, že nákladní auto bude muset pro velké množství nábytku přijet celkem dvakrát. Pracovníci a. s. Deza ve spolupráci s podnikovými hasiči pomohli nábytek naložit. Správkyně Charity Valašské Meziříčí koordinovala stěhování za Charitu a můžeme všem sdělit, že se za vydatné pomoci hasičů z a. s. Deza, firmy Valaši (která za celkem 4 jízdy velkým nákladním autem neúčtovala Charitě žádné finance) vše podařilo na jedničku. Kéž by na světě bylo ještě více takto ochotných a přístupných lidí, se kterými jsme se při této akci setkali. Potěšila nás jejich samozřejmá ochota, pomoc a podpora Charitě Valašské Meziříčí. Získaný nábytek Charita použije ve svých střediscích, která se budou rozšiřovat a renovovat. Všem velmi děkujeme a pomoci si nesmírně vážíme.

Poslední rozloučení s panem Vrátníkem jako pomoc Charitě

Poslední rozloučení s panem Vrátníkem bylo smutné, ale pro Charitu ve významu pomoci. Proč? Pan Vrátník byl

dlouhodobým klientem služeb Charity Valašské Meziříčí a již dopředu svým nejbližším uvedl, že si na svém pohřbu na konci své pozemské cesty nepřeje nic jiného, než aby se v kostele ve Valašském Meziříčí uspořádala mezi smutečními hosty sbírka pro potřeby Charity. Jako veliký vděk za naše služby vnímáme fakt, že se vybralo celkem 13 000 korun. Srdečně děkujeme.

Mgr. Zdislava Odstrčilová
ředitelka Charity Valašské Meziříčí

Papež o církevních hnutích a společenstvích

Svatý otec se setkal ve Vatikánu s účastníky semináře, který pro biskupy z celého světa pořádala Papežská rada pro laiky na téma pastorační péče o laická hnutí a společenství v církvi. Účastnilo se ho přibližně 100 biskupů z 53 zemí. Benedikt XVI. ve své promluvě poukázal na to, že láska je charakteristickým znamením Dobrého pastýře a dodává svěřené pastýřské službě autoritu a efektivitu.

„Velká láska, s níž vycházíme vstřícnými církevními hnutími a společenstvími, nás vede k jejich odpovídajícímu poznání, oproštění od povrchních dojmů a reduktivních soudů. A pomáhá nám také chápat, že církevní hnutí a společenství nejsou nějakými dodatečnými problémy či riziky, které jen rozmnožují naše již tak tíživé povinnosti. Ne! Jsou Pánovým darem, jsou spolu se svými charismaty vzácným zdrojem obohacení celého křesťanského společenství. Nesmí jim tedy chybět důvěřivé přijetí, které jim dá prostor a docení jejich přínos životu místních církví. Obtíže či nedorozumění v jednotlivých otázkách neopravňují k uzavřenosti. ‚Velká láska‘ inspiruje rozvahu a trpělivost. Na nás pastýřích se žádá, abychom zblízka, s otcovskou starostlivostí, srdečně a moudře doprovázeli hnutí a nová společenství, aby mohla velkodušně, řádně a plodně dát do služeb všeobecného prospěchu mnohé dary, jichž jsou nositeli a jež jsme se naučili rozpoznávat a oceňovat: misijní nadšení, účinné přístupy křesťanské formace, svědectví věrnosti a poslušnosti církvi, vnímavost pro potřeby chudých a bohatství duchovních povolání.“

Autenticita nových charismat, řekl dále Benedikt XVI. je zaručena jejich ochotou nechat se rozlišit od církevní autority. Mnoho církevních hnutí a společenství bylo již schváleno Svätým stolcem a je proto nepochybně třeba pokládat je za Boží dar pro celou církev. Další, která se rodí, pokračoval papež, vyžadují ještě delikátní a bedlivý doprovod pastýřů místních církví.

„Kdo je povolán ke službě rozlišování a vedení nesmí si nárokovat nadvládu nad charismaty, ale spíše bdít nad tím, aby je neuhasil (1 Sol 5, 19–21) a odolávat pokušení šablonovat to, co Duch svatý zamýšlel jako mnohotvárnost, jež vede k budování a šíření jediného Kristova Těla, které Duch svatý upevňuje v jednotě. Zasvěcen a asistován Duchem svätým v Kristu, Hlavě církve, musí biskup zkoumat charismata a zkoušet je, aby rozlišil a zhodnotil to, co je dobré,

pravé a krásné, to co přispívá k růstu svatosti jednotlivců i společenství. Jsou-li zapotřebí nějaká nutná korigující opatření, ať jsou i ona výrazem ‚velké lásky‘. Hnutí a nová společenství vykazují svou hrdost na svou asociativní svobodu, věrnost svému charismatu, ale také vědí, že věrnost a svoboda jsou zajištěny, a nikoli omezeny církevním společenstvím, jehož služebníky, strážci a vůdci jsou biskupové, sjednocení s Petrovým nástupcem,“ řekl Benedikt XVI. biskupům z různých částí světa na závěr jejich semináře o církevních hnutích a společenstvích, který pořádala ve Vatikánu Papežská rada pro laiky.

převzato z Rádia Vatikán

LOURDES Jubilate! 1858–2008

I. vlaková pouť Čechů a Slováků do Lurd

12.–18. září 2008

- lehátkové vozy
- zpáteční doprava do Lurd
- 4x ubytování
- pojištění
- duchovní program
- Cena: 11 000 Kč

Informace:
Jindřich Miklas
Pešínova 21
796 01 Prostějov
telefon: 582 338 411

Více než 17% světového obyvatelstva tvoří katolíci

Podle údajů, které ve Statistické ročence za léta 2000–2006 zveřejnilo vatikánské nakladatelství, se za uplynulých sedm let podíl katolíků na světovém obyvatelstvu nijak výrazně nezměnil a zůstává na hodnotě přes 17%.

Vatikán: Vatikánské nakladatelství Libreria Editrice Vaticana zveřejnilo „Statistickou ročenku církve“ za období let 2000–2006, která v číselných údajích podává přehled o celosvětovém působení katolické církve.

Vzhledem k nárůstu počtu obyvatel naší planety se podíl katolíků nezměnil, v současné době se ke katolické církvi hlásí 17,3 % lidí celého světa. Nejmenší růst byl zaznamenán v Evropě – méně než jedno procento – a v Asii, počty věřících stoupaly především v Americe (o 8,4 %) a Oceánii (7,6 %), v Africe se počet katolíků zvýšil ze 130 milionů na 158,3 milionů.

Oproti r. 2000, kdy ve světě působilo 4541 biskupů, jich před dvěma lety bylo 4898, pouze mírný nárůst zaznamenal počet kněží: ze 405 178 na 407 262, což představuje asi půlprocentní nárůst. Existují ovšem velké rozdíly mezi

jednotlivými regiony: zatímco v Africe a Asii stoupl počet duchovních o 23,24, respektive 17,71%, v Evropě se počet kněží snížil o 5,75%. Rozdíl se také vyskytuje mezi kněžskými diecézními a řeholními: zatímco duchovních první skupiny přibyla asi 2%, stejný počet ubyl z řad kněží řeholních. Počet řeholníků – nekněží se téměř nezměnil; zatímco v r. 2000 jich bylo ve světě 55 057, v r. 2006 žilo na zemi 55 107 řeholníků. Výrazný pokles zaznamenává Evropa a Oceánie (12,01 a 16,83%), růst počtu řeholníků nastal v Asii a Africe (o 30,63 a 8,13%). Celosvětově naopak klesl počet řeholnic: z 800 000 v roce 2000 na 750 000 před dvěma roky. Stejně jako u mužů stoupl jejich počet především v Africe a Asii. Protože však téměř polovina všech řeholních sester žije v Evropě, růst na jiných kontinentech neměl na celkový pokles výrazný vliv.

Statistická ročenka zaznamenává i počet seminaristů – kandidátů kněžství. Jejich počet se celosvětově zvýšil ze 110 583 na 115 000, což představuje růst o 4,43 %. Podobně jako v předchozích kategoriích je největší nárůst patrný v Africe a Asii, zatímco v Evropě pokračuje pokles.

Povolání

V Itálii, jako ostatně i v jiných zemích, kolují žerty, ve kterých se seveřané posmívají obyvatelům z jihu a naopak. Tak se např. vypravuje, že někdo z Milána vidí Neapolce, jak se vyhřívá na slunku u moře. Křikne na něho pohoršeně: „Pracovat!“ – „Proč?“ – „Aby ses slušně uživil.“ – „Tak to vy pracujete, jenom abyste jedli? Já si naopak práce vážím. Když vidím, že někdo pracuje, dokáži se na něho dívat celé hodiny“.

Proč vlastně máme pracovat? Hlásalo se „Práci čest“, každý na svém místě, takové je povolání člověka. Ale povolání jsou nejrůznějšího druhu. Jak k nim lidé přijdou? Často to bývá docela náhodně. Vzal to, co se nabídlo, aby se uživil, někdy je spokojen, jindy méně. Člověku se totiž některá práce líbí, k jiné se necítí povoláním. Každý by si totiž své povolání rád vybral svobodně podle svých náklonností. Ale i ty někdy zklamou, časem pozná, že si své místo vybral špatně, že se k tomu nehodí.

Aby se předešlo omylům, jsou v Americe psychologické ústavy, kde mladého kandidáta zkoumají podle různých reakcí, aby mu řekli, k čemu se hodí a k čemu je naopak neschopný. V poslední době zavedli psychologické zkoušky i pro ty, kdo si chtějí vybrat povolání duchovní, vstoupit do semináře nebo do řeholní společnosti. Na kolik je to oprávněné? Vždyť jsme vždycky slyšeli, že je duchovní povolání od Boha samého a ten si vybírá, koho on sám chce. Volá ho, má tedy povolání. Jak ten problém osvětlit teologicky?

Nejdříve musíme konstatovat, že tu jde o dva různé postoje. Z lidského hlediska člověk nejprve existuje, je takový jaký je, podle toho si hledí vybrat své povolání. Boží pohled je jiný. On existenci dává, tvoří. Když umělec tvoří, má od počátku před očima jistý cíl, tvoří k tomu nebo k něčemu jinému. Velký umělec Boží, Stvořitel nebe i země, netvoří

nic nadarmo nebo náhodně. Všichni lidé už přicházejí na svět s jistým povoláním, posláním. Dostávají tedy od Boha všechny možnosti, aby je uskutečnili. Teologové to osvětlují příkladem Panny Marie, která byla povolána, aby se stala matkou Spasitele. Někteří zbožní autoři to vysvětlovali takto. Byla dívka čistá, neposkvrněná, zalíbila se Božím očím, proto si ji vybral za matku Krista. Zní to pěkně, ale je to uvažování příliš lidské. Mariologové uvádějí postoj opačný. Bůh volil pozemskou matku pro svého Syna. K tomu ji stvořil a uchránil ji neposkvrněnou, aby toho povolání byla hodnou. Všecko v jejím životě k tomu směřovalo.

Zdá se to odvážné, ale nakonec musíme uznat, že to platí pro každého člověka. Ve velkém divadle světových dějin má každý svou vlastní úlohu a k vystoupení na jeviště má svůj čas i slova jsou mu určeny, která má recitovat. Dalo by se to ilustrovat ještě jedním přirovnáním. Představme si, že ředitel radiového programu zavolá nějakou známou osobnost a navrhne jí, aby něco řekla posluchačům. Když se dotyčný ptá, o čem by měl mluvit, dostane odpověď: „Vyberte si téma, jaké chcete vy sám, podle svého osobního vkusu, já vám dávám dnešní večer k dispozici půl hodiny. Vy sám nejlépe odhadnete, co za tu dobu dokážete souvisle rozvinout.“ Ale je také jiný případ. Týž ředitel se obrátí na jiného člověka: „Poslyšte, potřebovali bychom někoho schopného, kdo by našim posluchačům pověděl o dnešní situaci v Africe. Zdá se mně, že vy byste byl k tomu nejvhodnější. Dávám k dispozici tolik času, kolik vy sám potřebujete, abyste téma dobře rozvedl, aby to bylo něco uceleného.“ Ten první případ by odpovídal tomu, co jsme nazvali povolání z hlediska profánního, čistě lidského. Rozvážný člověk odhadne, že může podle svého zdraví počítat přibližně s tolika a tolika léty života, rozmyslí si, k čemu je má použít. Druhý případ je charakteristický pro povolání Boží. Kristus poslal apoštoly do celého světa, aby mu vydali svědectví. Každý z nich dostal tedy tolik života a tolik síly a možností, aby svůj úkol mohl splnit.

A v jaké situaci jsme my? Jde-li o povolání k duchovnímu stavu, uznáváme, že tu musí být pevné přesvědčení, že ho Bůh k tomu volá. Bude to obtížné, ale zkušený duchovní otec kandidáta ujistí: „Neboj se, jsem přesvědčen, že to povolání máš, můžeš si tedy být jist, že ti Pán Bůh pomůže, abys je uskutečnil.“ Ale teď se dostavuje poslední docela konkrétní otázka: Jak se to povolání pozná? V normálních okolnostech se projeví vnitřní přitažlivostí k tomu stavu, která se stává stálou. K tomu pak se připojí vnější okolnosti, které jakoby samy vedly. Kandidát se sám podiví, jak se to přihodilo, že se setkal např. s tou a s tou osobou, která ho zavedla na to místo.

Ale to nemíníme nyní rozvádět, bylo by to dlouhé. Zůstaňme raději u původní otázky. Rozlišili jsme dvojí pohled na volbu povolání: jeden je čistě lidský, druhý je z hlediska Božího. Máme z toho usoudit, že ten druhý pohled se uskutečňuje jenom v povolání k duchovnímu stavu nebo platí pro všechny? Věříme, že Boží prozřetelnost řídí celý svět a miluje všechny lidi. Proto také určuje každému člověku jeho místo ve velké mozaice dějin. Ale jak je ten dotyčný

pozná? Podobně jak tomu je při povolání duchovním. Člověk cítí k jistému zaměstnání stálou náklonnost a vnější okolnosti mu umožní, že tu touhu může uskutečnit. Smíří se tedy s tou skutečností a je přesvědčen, že je na svém místě. To pak dává velký klid a chuť k práci. Co si tedy lepšího může přát? Proto se už sv. Augustin modlíval: „Poruč mně, Bože, co chceš ty, ale dej mi i sílu, abych to mohl vykonat!“ A všichni normální křesťané myslí podobně. Modlí se, aby jim ukázal Pán Bůh jasně, co mají dělat a aby měli dost síly to uskutečnit. Pak se spojí Boží požehnání s lidským přičiněním, životní cesta se stává svatou a duchovní, i kdyby navenek vypadala všedně a práce sama těší.

Tomáš Špidlík

DOLANCAMP MLÁDEŽE

od 15 do 18 let

od 3. srpna do 9. srpna 2008

začátek v neděli v 18 hodin, konec v sobotu ve 14 hodin

V programu:

přednášky a diskuse • sdílení ve skupinkách • chvály, mše svatá a možnost adorace • tvořivé dílny, sportovní aktivity, biblické tance • zajímavé večery (koncert, táborák, modlitba . . .) • prožívání přátelství.

S sebou je potřeba si vzít:

spacák, karimatku a pokud máš i stan • sportovní oblečení + věci osobní hygieny • hudební nástroj (hraješ-li na nějaky) • finanční příspěvek 1 200 Kč na stravu a všechno ostatní. . .

Pokud by byla výše příspěvku důvodem k neúčasti, po osobní domluvě je možné cenu upravit.

Přihlášku je možné zaslat poštou, e-mailem, nebo zatelefonovat:

Komunita Blahoslavenství, Dolany 24, 783 16

e-mail: dolanykom@seznam.cz

telefon: +420 585 396 638

R o z h o v o r

Rozhovor s o. Jaroslavem měl být původně uskutečněn u příležitosti jeho významného jubilea – 90. narozenin. Protože však bezprostředně v době před uzávěrkou květnového vydání ŽF byl v nemocnici a indisponován, uvádíme jeho myšlenky až v tomto čísle.

Otče Jaroslave, během svého života jste zakusil oba totalitní režimy – fašismus i komunismus a také léta prožitá ve svobodné demokratické společnosti po roce 1989. Kdybyste měl porovnat postavení církve v naší zemi v době komunismu a nyní: využila církev svého potenciálu z doby svého skrytého působení pro současnost?

Protože církev byla za totality pronásledována, spolupracovali a ztotožňovali se s ní různí lidé, kteří také byli pronásledováni režimem, ale z politických důvodů. Bohužel církev po

revoluci nestačila zareagovat na rychle se měnící společenské poměry a postupně ztratila morální autoritu, kterou měla za komunismu. Těch 40 let, a na to zapomínáme, vědomí lidí nebylo duchovně naplňováno. V přírodě – známe to z fyziky – vakuum má silnou tendenci být něčím zaplněno. Obdobně i v naší společnosti, když přišla svoboda, dostalo se k nám mnoho různých náboženských směrů a lidé v důsledku absence duchovního života podleli těmto módním, líbivým, ale falešným cestám, o nichž se domnívali, že je snadno a hned přivedou do nebe... Ježíš neříká: já mám pravdu, ale říká: já jsem Pravda... Jestliže opustíme tento pramen pravdy, snadno sejdem na scesti...

V současnosti jsme svědky relativizace tradičních hodnot. Mění se názory lidí: dřív bylo manželství a rodina posvátné, dnes jsou v krizi – homosexuální svazky se staví na stejnou úroveň. Na síle nabývá konzumismus a liberalismus. Bůh ale stvořil člověka ke svému obrazu. Jestliže člověk opustí tento zdroj života, pravdy, dobra a lásky, stává se autoritou a falešným bohem sám sobě, když rozhoduje o tom, co je dobré a co zlé, co je pravdivé a co nepravdivé...

Mluví se o tom, že mnozí kněží, zbaveni státního souhlasu a zařazení do civilního pracovního procesu paradoxně měli mnohem blíž k lidem, k nevěřícím i hledajícím a církev tak mohla účinněji působit. Jak je tomu dnes?

Bylo by chybou přenášet veškerou odpovědnost na kněze. Vždyť církev to není jen papež, biskupové a kněží, ale také pokřtění laici, patřící do tohoto společenství a nesoucí svůj díl odpovědnosti.

Na druhé straně je třeba říci, že některé formy pastorace (například kázání) ztrácejí na své účinnosti. Současný papež, ještě v době, kdy byl kardinálem, mluvil o naději a budoucnosti církve ve vytvářejících se malých společenstvích, resp. hnutích. Dnes je jich v církvi snad 150, v naší farnosti jich máme Bohu díky také celou řadu. Přínosem těchto malých společenství je větší dynamika, Boží slovo je zde intenzivně konfrontováno se skutečným životem, na rozdíl od mnohdy pasivního vyslechnutí kázání.

V posledních letech jsme svědky několika neúspěšných jednání mezi církvemi a vládou pokud jde o navrácení církevního majetku. Jak tu situaci vnímáte?

Jedno je jisté. Církev ke své činnosti určité materiální prostředky potřebuje. A rezignovat na restituční, na navrácení církevního majetku, by ve skutečnosti znamenalo souhlasit s loupežím, násilím a krádeží, která byla v době totality na církvi páchána. Většina toho zabaveného církevního majetku se určitě nedostane zpět ani řádům – vezměte si například některé budovy jim byly navráceny v havarijním stavu a tak, aby byly opět funkční, museli do nich vložit obrovské

peníze, zatímco po spravedlnosti by jim měly být vráceny v původním stavu. Arcibiskup Graubner v některém předchozím čísle Katol. týdeníku uvádí, že církev vládě v tomto ohledu vyšla maximálně vstříc, učinila mnoho ústupků.

Na druhou stranu je však třeba říci, že ty majetky nejsou podstatné, církev je nepotřebuje hromadit. Ježíš Kristus nezaložil církev proto, aby tady budovala například Charitu. Základním principem křesťanství je jistě láska k Bohu a k bližnímu, ale tyto instituce, které nějakým způsobem pečují o bližního, například již zmíněná Charita, nejsou cílem, jsou pouze nástrojem. Původním a neměnným posláním církve je hlásání Božího slova a slavení liturgie. II. vatikánský koncil ve své konstituci *Lumen gentium* uvádí, že církev je svátost pro tento svět. Je tedy prostředkem k posvěcení lidí, kteří chtějí přijmout společenství s Bohem.

Dne 10. července 2008 to budou tři roky, co byl na Velehradě oficiálně ukončen Plenární sněm Katolické církve v ČR. Můžete dnes s odstupem těchto tří let zhodnotit, jaké sněm přinesl ovoce pro naši církev?

Očekávání od sněmu bylo obrovské... Protože výstupy ze sněmovních kroužků přinesly velké množství materiálů, nebylo možné na všechny podněty reagovat, všechny využít, což jistě přineslo zklamání pro ty, jejichž podněty nebyly zpracovány. Arcibiskup Graubner na tuto situaci tehdy reagoval, že je potřeba vyřešit alespoň některé konkrétní problémy.

Myslím si, že sněm přinesl a přináší dobré ovoce. Když otevřu *Acta* kurie nebo jiný zpravodaj z pražské arcidiecéze či z českobudějovické diecéze, jsem mile překvapen množstvím různých aktivit v církvi, které sněm inicioval.

V posledních dvou desetiletích jsme svědky stále více se prohlubujících sociálních rozdílů ve společnosti. Na jedné straně vzniká vrstva extrémně bohatých lidí, na straně druhé vrstva sociálně slabých. Na své aktuálnosti tu nabývá sociální učení církve. Kdo by měl toto učení uvádět do praktického života?

Ty úkoly nemohou přebírat na svá bedra kněží. Ti mají jiné poslání. Jak už jsem se zmínil dříve, mají za úkol zlidšťovat člověka a skrze toto zlidštění ho vést ke zbožštění, tedy posvěcení, protože člověk má mít účast na Božím životě ("...přišel jsem, abyste měli život v plnosti..."). To znamená že sociální nauku církve by měli uvádět do praxe laici. Sociální nauka církve je velmi rozsáhlé téma, tak alespoň stručně, o co jde: Křesťanská víra není jen soukromou záležitostí jednotlivců, ale nese v sobě důležitý sociální rozměr. Člověk je obraz Boží a má přednost před jakýmkoli politickými či ekonomickými cíli. Respekt k důstojnosti lidské osoby je proto klíčovým principem této nauky, od něhož se odvíjí další dvě zásady: je to princip solidarity a princip subsidiarity

ty. Solidarita vede člověka k tomu, že má přispívat k dobru společnosti na všech úrovních, je tedy v protikladu k jakémukoliv sociálnímu či politickému individualismu. A princip subsidiarity – to, co mohou jednotlivci provést z vlastní iniciativy a vlastním přičiněním, to se jim nemá brát z rukou a přenášet na společnost. Na základě této zásady všechny společnosti vyššího řádu musí zaujímat vůči nižším společnostem postoj služby, tedy ochrany, podpory a rozvíjení. Tato zásada vyplývá z toho, že každá osoba, rodina a zprostředkující složka společnosti má něco originálního, co může nabídnout celé společnosti.

Jde tedy o to, aby křesťané působící ve veřejném životě a spoluvytvářející veřejné mínění tyto zásady uplatňovali nebo dle možnosti uváděli ve známost.

připravil Jiří Dřímál

Poděkování

Rádi bychom chtěli poděkovat Václavu Chládkovi za přípravu a organizaci poutě na Turzovku, která se konala dne 8. května tohoto roku. Byl to pro nás hluboký životní zážitek a výzva k dalšímu duchovnímu růstu.

S poděkováním vděční poutníci

Křest přijali

Lešná

Rebeka Anna Weinertová

Branky

Zdeněk Vojtěch Černoch
Miroslav Pala

Natalie Patricie Zdráhalová

Valašské Meziříčí

Marek Busek
Nikolas Červenka
Anna Eliška Marešová
Lucie Pisklákova
Milana Polanská
Pavel Polák
Michaela Macháčková

Jiří Kudělka
Libor Šobora
Lenka Šoborová
Tomáš Janeček
Karolína Jáčová
Helena Jáčová

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Martin Čunek Kateřina Bartošková
Vsetín, Štěpánská 1882 Sokolská 638/12
David Čepica Veronika Vašíčková
Poličná 396 Hranická 290/3

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Božena Slámečková *18. 7. 1920 +7. 4. 2008, Vsetínská 536
Jiří Petřek *23. 9. 1952 +12. 4. 2008, Tolstého 1135
Ludmila Juříčková *12. 11. 1924 +15. 4. 2008, Podlesí 87

Marie Foltová *10. 9. 1915 +16. 4. 2008, Hulince 393
Marie Nováková *17. 10. 1923 +17. 4. 2008, Bynina 15
Václav Bezdinský *3. 8. 1940 +18. 4. 2008, Růžová 198
Marie Zdráhalová *29. 1. 1921 +24. 4. 2008, Podlesí 52
Antonín Škubal *12. 12. 1958 +3. 5. 2008, Chabařovice, Smetanova 563
Karel Šván *13. 3. 1944 +2. 5. 2008, Kraiczova 520
Jan Šotek *4. 5. 1948 +11. 5. 2008, Za Drahou II/206
Jiřina Kovářová *18. 6. 1926 +9. 5. 2008, Podlesí 36
Ludvík Krutílek *27. 6. 1924 +12. 5. 2008, Bynina 121
Bohumil Bača *11. 5. 1919 +17. 5. 2008, Krhová 20
Antonín Pavela *23. 2. 1929 +19. 5. 2008, Hrachovec 25
Alois Janiš *28. 4. 1918 +20. 5. 2008, Kouty 847
Františka Pařavová *2. 3. 1923 +23. 5. 2008, Jarcová 166
Zdenka Kupčáková *23. 6. 1928 +25. 5. 2008, Sklářská 187
Alfons Vrátník *28.10.1923 +27.5.2008, Šafaříkova 254

Lešná

Vlastimila Vičanová *5. 2. 1929 +7. 4. 2008, Lešná 31
Stanislav David *18. 10. 1945 +11. 4. 2008, Lešná 55
Zdeněk Juříček *26. 7. 1929 +22. 4. 2008, Perná 21
Václav Urban *25. 9. 1928 +10. 5. 2008, Lhotka nad Bečvou 45

Branky

Mária Brigantová *5. 8. 1926 +12. 4. 2008, Branky 204
Marie Tyralíková *15. 1. 1957 +23. 4. 2008, Oznice 122

Jak je to s nedělní platností mše svaté v sobotu večer?

Jaká je odpověď na tuto otázku? Nejlépe bude, když si přečteme, co říká Kodex církevního práva:

„Kánon 1248, § 1. Povinnost účasti splní, kdo se mše zúčastní, kdekoli se koná katolickým obřadem, buď v den svátku, nebo večer předcházejícího dne.“

Kodex neříká, jestli to je mše svatá nedělní, svatební, pohřební či jiná. Kodex také nespecifikuje, komu je dána možnost slavit mši svatou večer předcházejícího dne. Nejde tedy jen o ty, kteří například v neděli pracují jako zdravotní sestry, lékaři a jiní. Každý, kdo se zúčastní mše svaté v sobotu večer nebo například večer před Slavností Narození Páně, splnil svoji povinnost.

o.Pavel

Mariánské informace

- Pouť Fatimského apoštolátu do Medžugorje je plánována na dny 14.–20. září 2008. Cena 2 500 Kč + 32 EURO. Je ještě hodně volných míst.
- Výroční pouť v Litmanové bude v neděli 3. srpna 2008. Zájemci ať se mi přihlásí včas.

Všem čtenářům a farníkům přeji a vyprošuji požehnané prázdniny a dovolenou.

Václav Chládek

Život farností číslo 6, ročník XV

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Svě příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@abidesign.cz nebo osobně odevzdejte na faře. Sazba a grafická úprava: Abidesign.

Toto číslo vychází 22. června 2008.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>